

Seznam příloh

Příloha 1. – Ukázka z rozhovoru

Příloha 1. - Ukázka z rozhovoru

Tomáš Maca, redaktor pro on-line deník *Aktuálně.cz*, vedl v roce 2019 rozhovor s Andrejem Drbohlavem. Ve článku s názvem *Drbohlav: Joker je úžasná studie psychopata. Ukazuje ho citlivě, což je nebezpečné*, se zmiňuje i o Mansonovi. Konkrétní část jejich rozhovoru můžete vidět níže.

Redaktor: „*Mindhunter* taky upozorňuje, že mezi sériovými vrahy lze nalézt zločince s velkým charismatem. Mediálně nejznámější je bezpochyby Charles Manson, který byl natolik podmanivý, že přiměl skupinu mladých vysokoškoláků, aby vraždila místo něj. Čím si to vysvětlujete?“

Drbohlav: „*Když se vrátíme k doširoka rozkročenému termínu psychopatie, tak jedním z jeho klinických rysů je právě charisma. Psychopaté dovedou být velmi okouzující a rychle u ostatních vzbuzovat respekt a autoritu. Člověk z nich může cítit sílu a mít potřebu se jimi nechat vést. Pokud se podíváme konkrétně na Charlese Mansona, tak to je velmi zvláštní případ. Na úvod je třeba říct, že činy, které měli na svědomí jeho následovníci z jím založeného gangu Rodina, odpovídají spíš principům masové vraždy. U podobných sekt přitom vůbec není neobvyklé, že je tvoří převážně lidé, kteří jsou chytrí a vzdělání.*“

„*Intelligence v takovém případě není zárukou ničeho. Dokonce mě napadá jedna kacírská myšlenka, kterou je potřeba dát do uvozovek, a sice že čím vyšším intelektem člověk vládne, tím větší prostor u něj mají pochybnosti. Takový člověk má od sebe i ostatních větší očekávání, takže v případě neuspokojení prožívá strmější pád. Rozum a prožívání emocí jsou navíc dvě naprosto rozdílné věci. Člověk, který je z hlediska intelektu superiorní, může mnohdy současně dělat zlé činy a být naprosto nefunkční v mezilidských vztazích.*“

„*Kolem 20. roku života bývají lidé ve velmi křehkém období, kdy si mohou na jednu stranu připadat silní, ale na druhou stranu narážejí na otázku, jak se ve společnosti rozkoukat, kam se zařadit, komu věřit a kde zakořenit. V tomto období jakési druhé puberty taky někdy mívají sklon následovat nějaké mesiáše. U Mansona i řady jiných vůdců pak psychopatologové identifikují takzvaný mesiášský komplex. Člověk s mesiášským komplexem bývá přesvědčený o tom, že je natolik výjimečný, že své následovníky vyvede z jejich nejistoty a ukáže jim směr.*“

Redaktor: „*Chcete říct, že k sobě Manson mladé vysokoškoláky přilákal právě proto, že byli zranitelnější?*“

Drbohlav: „*Ano, Manson dovedl nabídnout průvodcovskou ruku těm, kteří byli právě ve fázi oslabení či hledání. Byl to bezesporu extrémní manipulátor. Řada lidí, která měla šanci se s ním potkat, tvrdila, že být s ním delší dobu v jedné místnosti je velmi nebezpečné. Manson v nich podle jejich slov dovedl vzbudit velmi silné emoce lítosti nebo i souhlasu, které byly přitom po odstupu iracionální. Ve své rétorice byl dost kreativní, uměl obrátit různorodé myšlenky, a z hlediska rozumu přitom o žádného génia nešlo.*“

„*Znalci ho nechali strávit zbytek života ve vězení proto, že by podle nich dřív nebo později způsobil něco horšího, což ostatně potvrzoval i on sám. V jednom rozhovoru se nechal slyšet, že nikoho nezavraždil, ale kdyby s vražděním začal, tak by na světě moc lidí nezůstalo. Tento výrok sice můžeme brát jako planý vzdech šílené duše, ale současně bychom měli vzít v úvahu, že rysy podobné Mansonovi má ve své osobnosti například řada světových diktátorů.*“